
ANECDOTARI (1961-1988)

Aquest apartat conté una sèrie de fets que poden ser qualificats d'anecdòtics per la manera en que succeïren. Tots els fets que es narren són reals. En alguns dels casos, però, s'han omès el noms dels protagonistes per respecte a les persones en qüestió. Naturalment, les anècdotes han estat molt nombroses. Aquí, només n'hi ha unes poques, que poden ser considerades com a representatives del que ha anat passant durant tots aquests anys.

ELS PANTALONS VELLS

Fa força anys, en un foc que es produí a Castellar, vingueren voluntaris d'altres poblacions per tal de col·laborar en l'extinció.

Un d'ells, es presentà amb uns pantalons vells i estripats i, mireu per on, no va fer ni brot. La qüestió és que, un cop apagat el foc, es dirigí a un dels voluntaris de Castellar tot dient-li, amb gràcia i un to marcadament andalús, que aniria a veure el capdavanter de Castellar per dir-li que s'havia estripat els pantalons apagant foc i així n'hi donarien uns de nous.

El que no sabia aquella persona, es que amb el voluntari amb qui precisament parlava era el capdavanter de Castellar.

Com era d'esperar, el voluntari forà es quedà amb els pantalons vells i estripats.

EL BADOQ DEL CEMENTIRI

Hi ha anècdotes que fan riure, encara que en ocasions donen grans ensurts.

En aquest cas, un dia de forta calor d'estiu, es declarà un fort incendi al Puig de la Creu.

Un grup de gent, tot fent el badoc, es posà a discutir gairebé, a sota el cementiri, si el foc era provocat o no. Arribaren a escalfar-se tant els ànims, que un d'ells, per demostrar que havia estat provocat, i que els marges no podien cremar ni amb un llumí, n'apuntà un a un marge que tenia a l'esquena. Quina va ser la sorpresa quant aquest s'encengué com la pòlvora, agafant immediatament unes dimensions considerables.

Sortosament, passava per allí un camió de Bombers que es dirigia cap a Can Padró, el qual el pogué controlar.

A QUATRE GRAPES

Fa molts anys, es declarà un incendi a Sant Feliu del Racó. Es dóna la casualitat que el Batlle portà varis voluntaris membres del Servei Local amb el seu cotxe particular al lloc del sinistre.

Un cop arribats, el Batlle, tant si com no, i amb tota la bona voluntat del món, es carregà una motxilla a l'esquena per tal d'anar a col·laborar en l'extinció de l'incendi. La qüestió es que anava amb sabates de sola de cuir. Com és sabut, aquest no es precisament el millor calçat per anar al bosc i com que s'havia d'enfilar per un pujador, el senyor Batlle ho hagué de fer a «quatre grapes» i «rodolant». Postura incòmoda aquesta, per a una persona de despatx.

ANÈCDOTA TRISTA

Hi ha anècdotes que no fan de tan bé explicar, ja que són un tant tristes. Aquesta és el cas d'una, i que de totes maneres s'han de contar, ja que aquesta feina, la de bomber, és una de les que s'ha de fer en grup.

Fa uns anys, es declarà un incendi a Can Bages, davant per davant on és ara el forn del Vidre.

Tot estant treballant en l'extinció de l'incendi, el propietari de la finca informà al capdavanter de Castellar que un bomber jove estava en un punt determinat del foc tot sol, el qual era molt perillós.

Des de la contracara, el capdavanter de Castellar va avisar al bomber tot dient-li que allà on era no en podria sortir, ja que al darrera tenia una timba i pel davant li venia el foc. Al final, amb penes i treballs, i amb un munt d'orientacions se'n va poder sortir.

Un cop l'incendi va ser apagat el capdavanter de Castellar va parlar amb el cap de sortida d'aquest jove bomber recomanant-li que no el deixessin mai sol, cosa que de fet, per sistema i ordre, és prohibit.

Al cap de cinc dies d'aquest fet es va produir el «famós» incendi de l'abocador de Sabadell on varen cremar més de 50 hectàries.

En aquest sinistre, el capdavanter castellarenc demanava insistentment que un vehicle es col·loqués davant del front del foc per tal d'aguantar-lo, ja que aquest anava molt de pressa per la carena de la Salut prop de Can Ametller.

Veient que la cosa no anava del tot bé, el capdavanter castellarenc va anar a veure el Cap de Sortida dels Bombers tot preguntant-li què passava i insistint-li en la necessitat de posar un vehicle a davant del foc, ja que si no aquest se'ls hi aniria de les mans. Cal dir que aquest Cap era molt bon home i d'un caràcter molt fort. Amb un cop de geni, el Cap de Sortida dels Bombers, escollí un vehicle, amb tres bombers veterans on ells i els dos capdavanters es traslladaren davant

HISTÒRIA DELS BOMBERS A CASTELLAR DEL VALLÈS

del foc per fer-li front, això sí, amb moltíssimes precaucions i amb algun que altre ensurt.

Un cop el foc estigué dominat, el capdavanter dels Voluntaris de Castellar parlà amb els diferents caps dels vehicles per tal d'clarir el perquè no havien volgut anar davant del foc.

El cas és que aquests bombers s'acabaven d'assabentar que un bomber havia mort a Martorell cremat.

La víctima s'havia avisat feia cinc dies a Castellar.

ELS MOSSOS I EL PIRÒMAN

En una occasió, vingueren a Castellar del Vallès, cinc dotacions de Mossos d'Esquadra per tal de cercar un possible piròman que des de feia setmanes portava de cap a les autoritats de Castellar.

Feia tres dies que els Bombers no paraven. Avui aquí, demà allí.

La majoria dels bombers de Castellar encara no havien dormit tres hores seguides durant aquells dies.

Les dotacions de Mossos es distribuïren estratègicament per la part nord del terme municipal amb membres del SERNA per tal de fer una escrupulosa batuda.

Als voltants del migdia, la torreta de la Mola avisava que s'iniciava un incendi a Can Moragues.

Els Bombers i les dotacions de Mossos, es traslladaren ràpidament al lloc assenyalat. El fort vent d'aquell dia va fer que el foc agafés ràpidament unes enormes proporcions, arribant fins a Canyameres (terme de Sentmenat).

Un cop dominat l'incendi, es trobaren al lloc on havia començat, restes d'una paella, així com varis plats, gots i alguna que altra joguina.

Aquell cop, el piròman no havia actuat.

Tot i això, un cop s'havia controlat aquest incendi, apareixien dos incendis més a la zona de Can Borrell.

LA TAULA

Feia molts mesos que el Batlle de Castellar havia promès al SERNA una taula pel local, la qual cosa no acabava de fer-se realitat.

Un bon dia, mig de veritat mig en broma, aprofitant una reunió amb el Batlle, el president del SERNA li digué que si no els hi aconseguia una taula, s'emportarien la de l'alcaldia, la qual cosa, com és natural, s'ho agafà amb humor.

La qüestió és que una setmana després, en una reunió de Junta, s'aprovava anar a l'Ajuntament i emportar-se la taula de l'Alcaldia.

HISTÒRIA DELS BOMBERS A CASTELLAR DEL VALLÈS

Dit i fet. L'endemà, cinc membres de l'Entitat, carregats d'eines es presentaven a l'Ajuntament. Un cop allí, demanaren la clau de l'Alcaldia al conserge, tot dient-li que venien a emportar-se la taula, la qual cosa no estranyà a ningú.

Un cop a l'Alcaldia, a punt de desmuntar l'esmentada taula, es presentà el conserge tot dient que hi havia una confusió i que la taula del SERNA era ja als baixos de l'Ateneu. Aquell mateix matí, el Batlle havia deixat dit que quan volguessin se la podrien emportar.

Finalment vàrem tenir la taula. Tot i això, si el Batlle no hagués donat l'ordre aquell matí, la taula de l'alcaldia hauria sortit de l'Ajuntament!

LA PRIMERA SORTIDA

Encara no feia una setmana que s'havien rebut els nomenaments de Bombers Voluntaris, que des del Control Central de Bombers demanaren «personal» de Castellar per anar a apagar un foc a Gelida.

Com que encara no disposaven de vehicle d'aigua, tres voluntaris es traslladaren a Bellaterra amb vehicle particular on els passaria a recollir un camió procedent de Girona, acabat de sortir de fàbrica. Com és sol dir, «nou de trinca».

Quina va ser la sorpresa, però, que quan encara no havien recorregut 10 quilòmetres, la màquina va fer fallida i els va deixar a l'autopista.

Passats uns quarts, els recollí un altre camió el qual els deixà a les rodalies de l'incendi, per cert, magestuós.

Un cop presentats al Cap d'Operacions del sinistre, aquest els hi donà la següent ordre: «Aneu amb aquestes persones i que us ajudin a estirar mànegues fins a aquell sector».

«Aquell sector» estava a més de tres quilòmetres i aquelles «persones»eren més d'un centenar de voluntaris que s'havien ofert a col·laborar.

Bon començament pels tres membres del SERNA com a Bombers Voluntaris de la Generalitat.

LAIGUA NO ES MALGASTA (SEGONS PER A QUI ÉS CLAR)

Aquesta anècdota tingué lloc un bon dia d'estiu. Mentre un dels vehicles del Parc de Castellar anava de ruta de prevenció pel Pla de la Bruguera, s'adonà que prop del camí de Can Casamada sortia una gran fumerada. Dit i fet. El vehicle és desplaçà immediatament cap a l'indret on es comprovà que una barraca estava cremant, procedint tot seguit a la seva extinció. Val a dir que dins hi havia material molt combustible i el camió va haver d'anar a buscar més aigua a un hidrant de Castellar.

HISTÒRIA DELS BOMBERS A CASTELLAR DEL VALLÈS

Mentre estaven carregant el camió, un home s'acostà a ells, i amb un to força despectuós intentà increpar als bombers dient que aquella aigua no era per jugar i a veure si feien alguna cosa de bé enlloc de perdre el temps d'aquella manera. Com és natural, no li varen fer cas i un cop carregat el camió marxaren cap al lloc del sinistre per procedir a finalitzar l'extinció de l'incendi de la barraca.

Un cop apagada i mentre feien l'inspecció de les runes per a veure si havia quedat del tot apagat, aparegué, mireu per on, l'increpador de l'hidrant. Resultà ser que la barraca que s'havia cremat era seva. Ara sí que li va semblar bé el destí d'aquella aigua.

PER QUÈ TAN RETARD?

Fa uns anys, a Catalunya va haver-hi un gran nombre d'incendis forestals. Val a dir que els Parcs de Bombers varen quedar del tot buits. Quan acabaven d'un incendi, enllaçaven amb un altre i així durant gairebé cinc dies.

El dia que es va produir el magestuós incendi de Montserrat, el Parc de Castellar estava a l'espera, amb les dotacions ben completes, per sortir cap allí. Tot i això, però, no acabava d'arribar l'ordre de marxa. De sobte, s'inicia un incendi forestal a Palau de Plegamans. Com és natural, els Bombers del Parc de Castellar demanaren a Control Central per a fer sortida cap allí amb un camió (en aquella època només se'n disposava d'un), cosa que en un principi se'ls hi va negar. Com que els ànims ja estaven força calents, immediatament, dos Bombers del Parc de Castellar amb un vehicle particular es desplaçaren cap a Palau per a fer front a l'incendi amb les altres unitats que vinguessin.

Al cap d'una bona estona, Castellar rebia l'ordre de sortir cap a Palau de Plegamans. Per què aquell retard?, es preguntaren tots.

Al cap d'uns dies, saberem la resposta. En aquells moments i en tota la comarca només quedava un vehicle de Bombers disponible: el de Castellar del Vallès.

Data	Lloc sinistre	Data	Lloc sinistre
14.05	Puig de la Creu	01.05	Can Vilat
12.07	Can Sallent	02.07	El Castidor
02.08	Can Borrull	29.07	Puig de la Creu
		02.08	Torre Torull
1962			
05.04	Cadafalch	1963	
24.08	El Còmba	14.03	El Mariner
29.08	Forn de Can Salent	31.05	Can Anedler
		31.05	Sr. d'En Galeres
1965		02.06	Sant Felu
02.05	Can Oliver	04.07	Can Sallent
18.05	Can Vilat	05.07	Can Sallent